

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.797 van 7 april 2015
in de zaak A. 211.484/XII-7571**

In zake: de NV G4S CASH SOLUTIONS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bettina Poelemans
kantoor houdend te 9051 Sint-Denijs-Westrem
MG Building 11
Kortrijksesteenweg 1144G
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD OUDENAARDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carlos De Wolf
kantoor houdend te 9680 Maarkedal
Etikhovestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 januari 2014, strekt tot “de (1) vernietiging van de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen [van de stad Oudenaarde] van 25 november 2013, waarbij werd beslist om de opdracht van diensten ‘Ledigen van parkeerautomaten en uitvoeren van transport en verwerking van geldwaarden. Bestek nr. D21942013’ te gunnen aan de nv Apcoa Belgium en deze niet te gunnen aan [de nv G4S Cash Solutions]” en “de gedeeltelijke vernietiging [...] (2) van de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen [...] van ongekende datum, waarbij werd beslist om een aantal ondernemingen aan te schrijven en uit te nodigen om deel te nemen aan de onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking, nl. in de mate dat deze beslissing betrekking heeft op de nv Apcoa Belgium en op eventuele andere

ondernemingen die niet beschikken over de wettelijk vereiste vergunning in de zin van de Wet van 10 april 1990 om de voormelde opdracht van diensten uit te voeren”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 maart 2015.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Isabelle Verhelle, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaten Carlos De Wolf en Charlotte De Wolf, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij schrijft een overheidsopdracht uit voor diensten met als voorwerp “Ledigen van parkeerautomaten uitvoeren van transport en verwerking van geldwaarden”. Op 14 oktober 2013 beslist het college van burgemeester en schepenen om de opdracht te gunnen met een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking met toepassing van artikel 26, § 1, 1°, van de wet van 15 juni 2006 ‘overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’. De waarde van de opdracht wordt geraamd op een bedrag van 24.793,29 euro, btw niet inbegrepen. In het toepasselijke bestek nr. D21942013 wordt bepaald dat er wordt gekozen voor de meest voordelige regelmatige offerte.

De opdracht wordt gegund voor een periode van 1 januari 2014 tot 31 december 2014.

3.2. De verwerende partij nodigt de volgende ondernemingen uit om een offerte in te dienen: de nv Apcoa Belgium, de verzoekende partij en de bvba Optimal Parking Control.

3.3. Twee inschrijvers, namelijk de nv Apcoa Belgium met een prijs van 19.505,20 euro, btw inbegrepen, en de verzoekende partij met een bedrag van 31.460, btw inbegrepen, dienen een offerte in.

3.4. Op 13 november 2013 wordt een verslag van nazicht van de offertes opgesteld.

3.5. Op 25 november 2013 beslist de verwerende partij om de opdracht, in overeenstemming met het verslag van nazicht, te gunnen aan de nv Apcoa Belgium.

3.6. Op 29 november 2013 stelt de aanbestedende overheid de verzoekende partij en de gekozen inschrijver in kennis van de voormelde beslissing.

3.7. Nadat de verwerende partij via het advocatenkantoor van de verzoekende partij verneemt dat de verzoekende partij een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing bij de Raad van State heeft ingesteld met als voornaamste argument dat de gekozen inschrijver niet over de vereiste vergunning als bewakingsonderneming beschikt, die sinds de wetswijziging van 29 maart 2012 van de wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ is vereist voor het vervoer van geld voor derden en nadat zij de gekozen inschrijver daarover in gebreke heeft gesteld, vraagt zij bij brief van 27 juni 2014 aan de FOD Binnenlandse Zaken of de nv Apcoa Belgium de betrokken dienstverlening mag uitoefenen.

Bij brief van 5 augustus 2014 antwoordt de directie Private Veiligheid van de algemene directie veiligheid en preventie bij de FOD Binnenlandse Zaken hierop ontkennend. De opdracht omvat bewakingsactiviteiten voor derden, zodat bijgevolg een vergunning is vereist, waarover de nv Apcoa Belgium niet beschikt.

Ingevolge dit antwoord vraagt de verwerende partij bij brief van 4 september 2014 aan de verzoekende partij of zij in staat is en bereid is om de opdracht uit te voeren “voor de alsnog lopende periode, meer bepaald van 01 oktober tot 31 december 2014 en dit tegen de voorwaarden van uw inschrijving van 08 november 2013”.

De verzoekende partij antwoordt daarop bevestigend bij brief van 12 september 2014.

3.8. Aansluitend beslist de verwerende partij op 23 september 2014 om de lopende overheidsopdracht met de nv Apcoa Belgium eenzijdig te

beëindigen op 30 september 2014, met toepassing van een maatregel van ambtswege, overeenkomstig de artikelen 155, § 2, en 47, § 2, van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 ‘tot bepaling van de algemene uitvoeringsregels van de overheidsopdrachten en van de concessies voor openbare werken’. Overeenkomstig voormelde bepalingen beslist de verwerende partij op diezelfde datum om de aanvullende opdracht te gunnen aan de verzoekende partij van 1 oktober 2014 tot 31 december 2014. De verzoekende partij werd hiervan in kennis gesteld bij brief van 26 september 2014.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij werpt in een aanvullende nota, ingediend na uitwisseling van de memories van antwoord en wederantwoord, een exceptie op van gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft immers aan de verzoekende partij de opdracht gegund voor de nog uit te voeren diensten tot 31 december 2014. Als gevolg van de beslissingen van 23 september 2014, genomen met toepassing van de uitvoeringsregels van het koninklijk besluit van 14 januari 2013, enerzijds, en de aanvaarding door de verzoekende partij om op grond van deze ambtshalve maatregel de opdracht verder uit te voeren, anderzijds, beschikt de verzoekende partij, aldus de verwerende partij, niet meer over het rechtens vereiste belang om de vernietiging te vorderen van de administratieve rechtshandeling die de grondslag vormt van de overeenkomst op grond waarvan zij op heden de opdracht uitvoert. Wat de beslissing van 23 september 2014 betreft, gaat het om een ambtshalve maatregel genomen op grond van voormelde uitvoeringsregels zodat bijgevolg niet de Raad van State doch wel de burgerlijke rechter bevoegd is; dit is ook het geval wat een eventuele vordering tot vergoeding van de integrale schade betreft, mocht de verzoekende partij menen dat haar schade niet integraal zou zijn vergoed.

4.2. In haar laatste memorie betoogt de verwerende partij dat de vergunning als bewakingsonderneming in het kader van de voormelde wet van 10 april 1990 slechts vereist is voor één deel van de uitvoering van de opdracht,

namelijk “het transport en de verwerking van geldwaarden” en niet voor het deel “ledigen van parkeerautomaten”. Het is dan ook volgens de verwerende partij “niet evident” dat het beschikken over de kwestieuze vergunning in het kader van het bestek als een kwalitatieve selectievoorwaarde in hoofde van de inschrijvers diende te worden opgenomen in het bestek, “integendeel”. De vergunning dient te worden aangezien als een vereiste waaraan de inschrijver aan wie de opdracht wordt gegund, dient te voldoen tijdens de uitvoering van de opdracht en “waarmomtrent door Verwerende Partij dan ook terecht toepassing werd gemaakt van de bepalingen inzake het ingebrekeblijven, zoals opgenomen in het koninklijk besluit van 14 januari 2013”.

In die omstandigheden, zo vervolgt de verwerende partij, zal, wanneer de Raad van State de gunningsbeslissing vernietigt, de “toestemming” van de verwerende partij voor de overeenkomst van 1 januari 2014 tot 31 december 2014 verdwijnen, dus ook voor de periode waar de verzoekende partij de opdracht verder uitvoert “voor rekening van de Belanghebbende Partij”.

Beoordeling

4.2. De exceptie wordt niet aanvaard.

De bestreden beslissing van 25 november 2013 waarop de overeenkomst steunt tussen de verwerende partij en de nv Apcoa Belgium die de opdracht uitvoerde van 1 januari 2014 tot 30 september 2014, is niet ingetrokken door de verwerende partij, ook niet door haar beslissingen van 23 september 2014. De overeenkomst gesloten met de verzoekende partij is een nieuwe opdracht die op een eigen gunningsbeslissing met een nieuwe prijs, onderscheiden van de bestreden beslissing, steunt. Artikel 47, § 4, van het voormelde koninklijk besluit van 14 januari 2013 heeft het overigens over een nieuwe overeenkomst. De beslissing van 25 november 2013 is derhalve onderscheiden van de beslissingen van 23 september 2014 die geen invloed hebben op de rechtsmacht van de Raad van State ten aanzien van de huidige betwisting. Indien het beroep

gegrond wordt bevonden, zal de verwerende partij een nieuwe beslissing dienen te nemen. De verzoekende partij heeft dan ook belang bij haar beroep.

V. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekende partij voert de schending aan van “artikel 1 §1 juncto artikel 2 §1 en artikel 2 §2 alsook van artikel 15 §3 van de Wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen rechtsbeginsel van gelijke behandeling en van artikel 26 §3 van de Overheidsopdrachtenwet van 15 juni 2006, van het beginsel ‘*patere legem quam ipse fecisti*’ en van de formele en materiële motiveringsplicht”.

De verzoekende partij stelt onder meer dat het voorwerp van de opdracht het “ledigen van parkeerautomaten en uitvoeren van transport en verwerking van geldwaarden” is. Het uitvoeren van deze diensten van transport en vervoer van geld voor derden mag, aldus de verzoekende partij, overeenkomstig de wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ enkel gebeuren door en worden toevertrouwd aan een voor die specifieke activiteit erkende bewakingsonderneming. De verwerende partij heeft hiermee in strijd gehandeld door de nv Apcoa Belgium uit te nodigen om een offerte in te dienen en door de opdracht te gunnen aan deze onderneming die niet over de vereiste vergunning beschikt. De vergunningsvereiste dient te worden beschouwd als een eis inzake technische draagkracht. “Bij een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking bepaalt de aanbestedende overheid inderdaad zelf voorafgaandelijk welke ondernemingen zij wenst uit te nodigen om een offerte in te dienen. Dit betekent dan ook dat bij een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking de kwalitatieve selectie reeds voorafgaandelijk aan het aanschrijven van de betreffende ondernemingen gebeurt. Vandaar dat er in die procedure geen voorafgaandelijk bekendgemaakte selectiecriteria en geen

gegadigden zijn. Wel zal de selectie al reeds vroeger zijn gebeurd, m.n. bij de keuze van diegenen die geraadpleegd worden.” “Ook bij deze voorafgaandelijke selectie moet de aanbestedende overheid evident nagaan of een bepaalde onderneming wel in staat is om de opdracht uit te voeren” en dus heeft moeten nagaan of de onderneming beschikt over de wettelijk vereiste vergunning voor het uitvoeren van de opdracht. “Gelet op het voorgaande, kon en mocht de verwerende partij enkel en alleen ondernemingen aanschrijven die beschikken over de vereiste vergunning voor het uitvoeren van de opdracht.”

5.2. De verwerende partij betoogt op de eerste plaats dat de offerte van de nv Apcoa Belgium voldeed aan de in het bestek opgenomen bepalingen inzake het toegangsrecht en de kwalitatieve selectie, “[m.]n. werden de gevraagde referenties betreffende het uitvoeren van gelijkaardige opdrachten voorgelegd”. “In haar hoedanigheid van aanbestedende overheid beschikte Verwerende partij bijgevolg over geen enkele grondslag om de offerte van Belanghebbende partij als substantieel onregelmatig te weren.”

De verwerende partij merkt voorts op dat zij onwetend was over het bestaan van de wettelijke vereisten inzake de kwestieuze vergunning. Voor zover het om een gebrek aan de offerte gaat, heeft de verzoekende partij geen belang aangezien zij een regelmatige offerte heeft ingediend en deze offerte met het oog op de gunning bij de beoordeling werd betrokken; haar offertebedrag was wel bijna het dubbel van dat van de gekozen inschrijver. De verzoekende partij heeft, aldus de verwerende partij, haar ook nooit gewezen op een eventueel gebrek in het bestek. Zij heeft ook geen kortgedingsprocedure opgestart om te verhinderen dat de opdracht per 1 januari 2014 zou worden uitgevoerd door de nv Apcoa Belgium. Pas met het annulatieberoep heeft de verwerende partij kennis van het feit dat dergelijke vergunning is vereist. Ook stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij heeft nagelaten gebruik te maken van artikel 15, § 2, van de voormelde wet van 10 april 1990 om de federale minister bevoegd voor Binnenlandse Zaken kennis te geven van een mogelijke onregelmatigheid bij de toepassing van deze wet. Dit artikel 15, § 2, luidt: “Onverminderd de

mogelijkheid om zich tot de rechterlijke instanties te wenden, kan al wie bij activiteiten, bedoeld in artikel 1 onregelmatigheden vaststelt, hiervan kennis geven aan de Minister van Binnenlandse Zaken”.

Ten slotte merkt zij nog op dat, “voor zover de door Verzoekende Partij aangevoerde wettigheidskritiek niet wordt gekwalificeerd als een gebrek waarmee het Bestek is behept”, de wettigheidskritiek van het enige middel de uitvoering van de overeenkomst betreft die “bijgevolg door de burgerlijke rechter [dient] te worden beslecht”.

5.3. In haar memorie van wederantwoord merkt de verzoekende partij op dat zij wel degelijk belang heeft bij het middel dat bovendien gegrond zou zijn.

Zij betwist dat zij er de verwerende partij tijdens de gunningsprocedure niet heeft op gewezen dat er een vergunning van doen was; zij wijst erop dat zij bij haar offerte een “Algemene informatienota aan de ondernemingen” heeft gevoegd waarbij zij de verwerende partij er uitdrukkelijk heeft op gewezen dat sinds 1 januari 2013 de wetgeving op het vervoeren van geld voor derden beperkter is geworden en een vergunning als bewakingsonderneming is voorgeschreven.

Voorts wijst zij erop dat de kwalitatieve selectie bij een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking, zoals hier het geval is, gebeurt voorafgaand aan het aanschrijven van de ondernemingen; de verwerende partij mocht enkel en alleen ondernemingen uitnodigen die beschikken over de wettelijk vereiste vergunning en dit ongeacht of de vergunningsvereiste al dan niet ook nogmaals werd bevestigd in het bestek.

Ook betoogt de verzoekende partij dat er geen verplichting is tot het instellen van een voorafgaandelijk schorsingsberoep of het indienen bij de

minister van een klacht die slechts als een mogelijkheid is omschreven in het voormelde artikel 15, § 2.

Het feit dat de verzoekende partij in de mogelijkheid is geweest om een regelmatige offerte in te dienen doet niets af aan haar belang bij het beroep. Haar nadeel ligt in het feit dat er een andere onderneming werd uitgenodigd tot het indienen van een offerte aan wie de opdracht werd gegund, die nooit had mogen deelnemen aan de procedure omdat zij niet beschikte over de wettelijk vereiste vergunning. Dat het offertebedrag van de verzoekende partij bijna het dubbel is van dat van de gekozen inschrijving hangt uiteraard samen met het feit dat de gekozen inschrijver niet moet voldoen aan de vergunningsvereisten.

Overigens, zo vervolgt de verzoekende partij, betwist de verwerende partij niet echt dat een vergunning is vereist; zij beperkt zich tot de stelling dat zij niets wist van die vereiste.

Omtrent de argumentatie van de verwerende partij dat de gekozen inschrijver voldeed aan de besteksvereisten inzake kwalitatieve selectie en dienvolgens niet mocht worden onregelmatig verklaard, merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat de vergunningsplicht wettelijk is vereist, “ongeacht of deze is opgenomen in het bestek of niet”. Zij wijst er opnieuw op dat de gevoerde procedure hier de onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking is en dat er in die procedure geen voorafgaandelijke bekendgemaakte selectiecriteria en gegadigden zijn, en de selectie vroeger gebeurde, namelijk “bij de keuze van diegenen die geraadpleegd worden”.

Ten slotte gaat de verzoekende partij in op de kritiek van de verwerende partij dat het middel de uitvoering van de opdracht zou betreffen.

Het feit dat de gekozen inschrijver beantwoordde aan de besteksvereisten, zou volgens de verwerende partij betekenen dat de vergunning een zaak van uitvoering van de overeenkomst is.

Hiermee gaat de verzoekende partij niet akkoord. De gekozen inschrijver voldeed niet aan de vergunningsvereisten van de voormelde wet van 10 april 1990, “die beschouwd moeten worden als bepalingen die de – wettelijk vereiste – technische kwalificaties van de inschrijvers betreffen”. “Welnu, de technische kwalificaties hebben wel degelijk betrekking op de fase van de gunning van de opdracht. Dit blijkt niet enkel uit de artikelen 69 e.v. van het KB Plaatsing van 15 juli 2011, doch tevens uit artikel 76 van het KB Plaatsing.” Dit laatste artikel heeft het uitdrukkelijk over dienstverleners die over een bijzondere vergunning dienen te beschikken.

5.4. In haar laatste memorie betoogt de verwerende partij dat de vergunning als bewakingsonderneming niet kan worden gekwalificeerd als een selectievoorwaarde. Zij stelt dat zij bij het bepalen van de kwalitatieve selectiecriteria in het bestek uitsluitend rekening heeft gehouden met het voorwerp van de opdracht. De opdracht van het bestek is niet “in zijn geheel” een bewakingsopdracht; enkel voor dit laatste is een vergunning vereist. “In die zin kan dan ook het standpunt van de heer eerste auditeur en van Verzoekende Partij niet worden bijgetreden dat het beschikken over deze vergunning hoe dan ook moet worden gekwalificeerd als een selectie criterium.” Voorts benadrukt zij dat de vergunning eigenlijk enkel ter sprake kan komen bij de uitvoering.

5.5. In haar laatste memorie beklemtoont de verzoekende partij dat het concrete voorwerp zelf van de opdracht en de concreet uit te voeren diensten bepalend zijn voor het aanwijzen van de vergunning als selectievoorwaarde. Zij merkt ook op dat uit de voormelde wet van 10 april 1990 duidelijk blijkt dat het vervoer van geld voor derden alsook de verwerking van de geldwaarden bewakingsactiviteiten zijn in de zin van die wet waarvoor een vergunning is vereist. “Het feit dat het enkel ledigen van de parkeerautomaten op zich geen

vergunning als bewakingsonderneming zou vereisen, doet aan dit alles geen afbreuk, omdat uiteraard het enkel ledigen van parkeerautomaten nooit als een afzonderlijke dienst kan worden gegund of uitgevoerd, want automatisch gepaard dient te gaan met het daaropvolgend noodzakelijk transport van de gelden afkomstig van deze parkeerautomaten, en de verwerking ervan. Voor dat transport van de gelden en de verwerking van de geldwaarden, precies voorwerp van de opdracht, is hoe dan ook zonder enige betwisting in toepassing van de Wet van 10 april 1990 een vergunning als bewakingsonderneming voor de kwestieuze activiteiten noodzakelijk.”

Beoordeling

6. De verzoekende partij merkt terecht op dat bij een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking er in beginsel ook eerst kwalitatief moet worden geselecteerd; er zijn in die procedure in principe geen voorafgaande selectiecriteria noch gegadigden en de selectie gebeurt vroeger, namelijk bij de beslissing welke ondernemingen de aanbestedende overheid uitnodigt en die uitnodiging zelf.

7. Het voorwerp van de opdracht is volgens het bestek:

“Voorwerp van deze diensten: Ledigen van parkeerautomaten en uitvoeren van transport en verwerking van geldwaren.

Dit wordt onderverdeeld in:

- Ledigen van parkeerautomaten:
 - Deze parkeerautomaten staan verspreid over het grondgebied Stad Oudenaarde
 - Het ledigen gebeurt door middel van afgesloten en beveiligde geldcassettes
 - Het gaat hier enkel over munten
- Transport en verwerking van geldwaarden:
 - De geldwaarden zijn afkomstig uit de parkeerautomaten, opgesteld op het grondgebied van de Stad Oudenaarde, nog aanwezig in de parkeerautomaten. Deze automaten worden geledigd door de dienstverlener. Het gaat enkel over munten.”

Uit de technische bepalingen van het bestek mag worden afgeleid dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de opdracht van de inschrijver er in hoofdzaak uit bestaat de munten uit de parkeerautomaten te verzamelen en te “verwerken” door het verzamelde bedrag te storten op een bankrekening van de verwerende partij. Hiernaast zijn er slechts hieruit afgeleide taken zoals het regelmatig geven van een overzicht aan de verwerende partij of het controleren van de werking van de apparaten.

8. Artikel 1, § 1, 3°, a) en c), van de voormelde wet van 10 april 1990 bepaalt dat het vervoer van geld of het beheer van een geldtelcentrum, activiteiten die onlosmakelijk en bepalend zijn voor de kwestieuze opdracht als dienst aan een derde, namelijk de stad Oudenaarde, moeten worden beschouwd als uitgeoefend door een bewakingsonderneming. Artikel 2, § 1, eerste lid, van dezelfde wet bepaalt dat niemand de diensten van een bewakingsonderneming mag aanbieden indien zij daartoe vooraf geen vergunning heeft gekregen van de minister van Binnenlandse Zaken.

Zoals de FOD Binnenlandse Zaken in zijn brief van 5 augustus 2014 opmerkt is dergelijke vergunning vereist voor het uitvoeren van de kwestieuze opdracht. De verwerende partij ontkent trouwens niet dat voor het geldtransport en de verwerking dergelijke vergunning is vereist en dat de nv Apcoa Belgium niet beschikt over deze vergunning.

9. Uit een en ander vloeit voort dat de vergunning van de minister van Binnenlandse Zaken inherent is aan de opdracht en onontbeerlijk om ze uit te voeren. Vraag is of de verwerende partij mocht gunnen zonder zich te bekommeren om deze vergunning en mocht wachten om deze kwestie maar ter sprake te brengen bij de uitvoering van de opdracht. De Raad van State meent van niet.

De in de voormelde wet van 10 april 1990, waarvan in artikel 1, § 12, wordt vermeld dat ze van openbare orde is, voorgeschreven vergunning is

dermate essentieel voor de opdracht dat ze niet anders kan worden opgevat als vereist bij de gunningsprocedure zelf en niet achteraf. Ze bepaalt het al dan niet mogen uitvoeren van de kerntaak van de opdracht en bepaalt klaarblijkelijk ook de hoogte van de inschrijvingsprijs.

In die omstandigheden diende de verwerende partij bij haar beslissing tot selectie van de ondernemingen die zij zou aanschrijven, rekening te houden met deze vergunningsvereiste, hetgeen zij niet deed, wat alleenlijk al blijkt uit het feit dat zij zelf opmerkt niet op de hoogte zijn geweest van de vergunningsplicht. De omstandigheid dat de nv Apcoa Belgium voldeed aan de besteksvoorwaarden, waar de vergunningsplicht niet wordt vermeld, doet hier dan ook niet anders over oordelen.

Voorts ontnemt het feit dat de verzoekende partij in staat is geweest een regelmatige offerte in te dienen, haar niet enig belang bij haar middel. De handelwijze van de verwerende partij heeft er toe geleid dat de verzoekende partij in mededinging kwam met een inschrijver die niet mocht worden uitgenodigd en de opdracht niet mocht worden gegund. Evenmin is het feit dat de verzoekende partij de verwerende partij al dan niet zou hebben opmerkzaam gemaakt op de vergunningsplicht van belang; de verwerende partij kan haar onwetendheid over het bestaan van een wet van openbare orde onmogelijk afschuiven op de verzoekende partij. Zo ook is het feit dat de verzoekende partij geen kortgedingprocedure of melding bij de minister van Binnenlandse Zaken heeft ingediend relevant; de verzoekende partij heeft voldoende belang bij het feit dat de opdracht die zij ambieerde, is gegund aan een inschrijver die met haar niet in mededinging mocht zijn. Ten slotte moet worden opgemerkt, zoals reeds vermeld, dat de problematiek niet de uitvoering van de opdracht betreft maar de gunningsprocedure zelf, zodat de Raad van State hier de geëigende rechter is.

10. Het middel is gegrond en verantwoordt de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Het feit dat de opdracht door de nv Apcoa Belgium uiteindelijk slechts negen maanden werd uitgevoerd, heeft hier op zich geen invloed op het voorwerp van het beroep.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de stad Oudenaarde van 25 november 2013 waarbij de opdracht “Ledigen van parkeerautomaten en uitvoeren van transport en verwerking van geldwaarden. Bestek nr. D21942013” wordt gegund aan de nv Apcoa Belgium en niet aan de nv G4S Cash Solutions en van de beslissing van de stad Oudenaarde van onbekende datum om dienstverleners waaronder de nv Apcoa Belgium aan te schrijven in het kader van de onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking voor deze opdracht.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 april 2015, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Sila Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest